

Şiirin Süvarisi

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 20 Kasım 2018

Şiirin süvarisi,
Bindi atına
Ve mahmuzladı mısralara.
Aşkı;
İlahi aşkı anlatmak istedi.
Anlatsa,
Dağ taş ağlardı,
Kuzular, kuşlar ağlardı
İnsan,
İnsan ağlardı susmadan.
Sustu süvari,
Anlatamadı...

Sürdü atını
Bir başka yere.
Bir inkılabı anlatacağı,
Ağlardı yüreği.
Kanardı yarası.
İnkılap değil, darbe diyesi geldi.
Gözleri doldu,
Neylemeli?
"Nereye gider bu şiir" Dedi.
Vicdan yaptı, vicdanı yoklara.
Sustu süvari,
Anlatamadı...

Sürdü başka tarafa.
İyi biniyordu ama;
Çok yol alacaktı daha.
Ecdada borcu vardı,
Kanla sulanmış topraklara daldı gözleri.
Dumlupınar'ı, İnönü'yü,
Çanakkale'yi serdi gözlerine
Seddülbahir diyesi geldi
Boyadı Fransız'ı, İngiliz'i,

Aferin dedi "Hamilton"a)
Sustu süvari,
Anlatamadı...

Denizlere,
Balıkçılara,
Avare kuşlara yazdı,
Yazamadı.
Denizler dolduruldu,
Balıklar yoktu.
Kuşlar öldü.
Kıydan, kıydan sürdü atı,
Fikrin korkusuz, ölümsüz olduğu
Yerleri aradı, bulamadı.
Sustu suvari,
Anlatamadı...

Kul Fikret koydu mahlasını
Sevdi şairler bu adı,
Biz yolu bilmiyoruz,
Rüzgar kavuşturur bizi diye,
Seslendi atına.
Bir kadın fethetti yüreğini.
Güz günü, bahara büründü.
Papatya olacaktı, gelincik olacaktı,
Şiirler.
Yutkundü, kalem büyük geliyordu eline.
Sustu süvari,
Anlatamadı...

Vardı bir deniz ülkesine,
Doyurdu atının karnını.
Sana giden yoldayım,
Dedi sevdasına.
Gülümsedi herkes,
Alkış tuttular mutluluk şiirlerine.
Kadınsan,
Hele seviyorsan sana giden yol,
Övgüdür dedi.

Kederlerden uzak,
Yazdı, bir daha yazdı.
Sürdü atını,çözüldü dili.

Mehmet Fikret ÜNALAN
19 Kasım 2018 Saat 22.05
Güzelçamlı/Kuşadası/Aydın